

[Første næstformand]

er nogle, der ikke har hørt, at jeg siger det. Værsgo!

Qvist Jørgensen (S):

Jeg føler det nødvendigt fra denne talerstol at markere den allerstørste grad af forundring og beklagelse over, at politik kan være så ulækker og usaglig, som vi ser det i disse dage.

For ca. to måneder siden stod undervisningsministeren ved 200-års-jubilæumsfesten på Tønder Statsseminarium, og ud over at råbe et »længe leve« talte og sang ministeren vistnok om »Det gamle træ, oh, lad det stå«.

Ministerens vidste allerede dengang, hvad han ville. Han havde lagt øksen ved træets fod. Nu har ministeren indledt øksehugget. Til øksens skaft har ministeren bundet og limet partifæller og forligspartnere.

Se at komme af den limpind! – skal være mit råd. Jeg forstår slet ikke, at de lokalt valgte, hr. Sønderby, hr. Ikast, hr. Rønholt og hr. Dohrmann, har kunnet lade sig binde i denne sag og har svigtet deres vælgere så meget, som de har.

På en måde må jeg sige, at jeg godt kan forstå hr. Dohrmann, idet hr. Dohrmann åbenbart har den samme opfattelse som nogle af os andre, nemlig at en underskrift er en underskrift, og har valgt ikke at skrive under på den henvendelse, vi talte om før. Hr. Sønderby har åbenbart en lidt anden opfattelse af sin underskrifts værdi.

Jeg synes også, man skal pege på den mangel på mellemuddannelser, som vil opstå på hele sydvestkysten af Jylland. Den er omtalt.

Jeg synes, der savnes et par bemærkninger om en uddannelsesinstitutions betydning for et lokalt område. Vi, der dog har et vist kendskab til området, ved, hvad et seminariums tilstedeværelse, f.eks. Tønder Statsseminariums, har betydet for det kulturelle liv og idrætslivet i Tønder, ja, i hele Vestjylland og Sydslesvig.

Tønderfestivalen er et godt eksempel på det. Jeg tror ikke på, at Tønderfestivalen ville have kunnet opstå og leve videre som et godt initiativ, hvis ikke man havde haft seminarier som ildsjæl i det arrangement.

Jeg ved godt, at ministeren med en vis ret kan sige: Jamen jeg er jo ikke kulturminister, og det her er ovre i kulturministerens regi. Men jeg synes, det er vigtigt, at vi også får det moment ind på banen. Måske er det det, der får vægtskålen

til at flytte sig, selv om jeg uægtelig synes, at jeg sporer en fastlåsning i den valgte indstilling hos både ministeren og forligspartnere.

Selv ikke grænsepælen, symbolet på, at de kulturelle grænser nu flyttes nordpå – der står en smuk kopi ved ministerens bord – ser ud til at have sin virkning.

Til allersidst har jeg et helt konkret spørgsmål til ministeren: Kan ministeren bekræfte, at der skal være to seminarier i Sønderjylland? Jeg refererer til en artikel herom i Flensborg Avis i sidste uge. Det kunne være interessant, hvis vi her eller inden for de næste 12 dage kunne få en bekræftelse. I hvert fald ét af de mange problemer, vi har talt om i dag, ville være løst, hvis denne lov stadig væk er gældende.

Hanne Andersen (S):

I 1984 blev Statsseminariet på Emdrupborg og det private Blågård Seminarium lagt sammen. Undervisningsministeren lovede i den anledning at friholde det nye statsseminarium Blågård, hvis der fremover blev tale om yderligere nedlæggelser af seminarier.

Ministeren fremhæver endda i dette lovforslag sammenlægningen af Emdrupborg og Blågård som et eksemplarisk holdarbejde, når man skal til at nedlægge og sammenlægge igen.

Argumenterne om, at man var blevet sammenlagt i 1984, reddede Frederiksberg Seminarium. Men de blev gemt og glemt, når det gjaldt Blågård.

Begge seminarier var igennem den samme proces: Lærere og studerende blev tilfældigt orienteret i fredags via dagspressen. Det er ikke værdigt.

Statsseminariet fik fire år. Efter fire år fjernes seminarier på en kynisk måde. De ansattes og elevernes samarbejdsvilje kastes der i høj grad vrag på. Der er trukket store vekslere på dette smukke samarbejde. Fire år skabte et velfungerende seminarium; det er velkendt. Det er bl.a. grunden til, at det er det seminarium, der har størst søgning.

Blågård er et mønsterseminarium, i hvert fald efter ministerens opskrift: Der er mange ansøgere, der er fire spor, der er hføre, og der er meget sunde og velfungerende bygninger, der netop er egnede til at drive seminarium i. Frederiksberg Seminarium har i dag behov for 7 mio. kr. til renovering af bygningerne, så det kan fortsætte sin virksomhed.